

τέλεσιν ἔργου ἐξαιρετικῆς σκοπιμότητος καὶ ἀποστολῆς.

Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς δωρεᾶς καταλλήλου γηπέδου εἰς τὴν Ἑλεήμονα Ἑταιρίαν αἰσθάνομαι, ὅτι πρέπει νὰ παραλειφῶ, χάριν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς μονῆς τῶν Ἀσωμάτων, τὴν λεπτομερῆ ἀφήγησιν τῆς ἀνωμάλου ταύτης ὑποθέσεως μὴ συνηγορούσης ὑπὲρ τῶν ἁγίων πατέρων τῆς μονῆς. Μετὰ πολλὰς προτάσεις, ἐριδας καὶ ἀντιπροτάσεις ἀνταλλαγῶν, κατωρθώθη νὰ παραχωρηθῆ ὀριστικῶς ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τῶν ἐνωθεισῶν μονῶν Πεντέλης καὶ Ἀσωμάτων τὸ γηπεδόν, ἔνθα ἐγείρεται νῦν τὸ πτωχοκομεῖον ἐκτάσεως πῆχων □ 12,000. Ὁ κ. Ἀ. Συγγρὸς εὐηρεστήθη νὰ καταβάλλῃ 90,000 δραχμῶν ὅπως δι' αὐτῶν ἐγερεθῆ τὸ ἄσυλον, ὅπερ καὶ ἠγέρθη πράγματι ἐπὶ τοῦ δωρηθέντος γηπέδου πλησίον τῆς Ῥιζαρείου Σχολῆς ἐπὶ τῆς λεωφόρου Κηφισίας ἐκεῖ ἔνθα ἦν πρότερον τὸ γυμναστήριον.

Ἐὰν ὁ ἀναγνώστης δὲν ἐβαρύνθη, ἄς εὐαρεστηθῆ νὰ παρακολουθήσῃ ἡμᾶς εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ Πτωχοκομείου. Διέβημεν ἤδη τὴν σιδηρᾶν κιγκλιωτὴν ἐξώθυραν καὶ ἀφοῦ ἠτενίσαιμεν εὐγνωμόνως πρὸς τὰ ὀνόματα τῶν εὐεργετῶν ἐπὶ μαρμαρίνων ἐκατέρωθεν πλακῶν ἀναγραφέντα, εἰσεδύσαμεν εἰς τὸ ἐσωτερικόν τοῦ ἀσύλου, ἔνθα τὸ ταλαιπωρούμενον γῆρας, συντριβὴν εἰς τοὺς σκοπέλους τῆς ζωῆς καὶ τῆς δυσπραγίας, ἐσώθη ὑπὸ τὴν γενναίαν ἀντίληψιν τῆς φιλανθρωπίας.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΠΑΓΑΝΕΛΗΣ.

(Ἔπεται συνέχεια)

Η ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Ἰταλοῦ Paolo Mantegazza ¹]

Συνέχεια, ἴδε σελίδα 42.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἡ σαρκικὴ καλλονή. — Ἡ ὑγιεινὴ εἶνε τὸ καλῆτερον κοσμητικόν. — Ὡχροὶ καὶ ἐρυθροί. — Ἐπιτικός τῆς σκευασίας Κόλλιδ — Κρήμ (Cold cream). — Σύντομος καὶ ἀληθινὴ ἱστορία τοῦ σάπικου. — Στιλπότης, μαλακότης, καὶ ἄλλα: καλλοναὶ τοῦ δέρματος. — Αἰσθητικὴ τῆς χειρὸς πρὸς χρῆσιν τῶν Κυριῶν καὶ τῶν ἐργατῶν — Οἱ ἄλιεις τοῦ κορχλίου εἰς τὴν Ἀλγερίαν. — Τὰ ψιμμύθια καὶ αἱ ἐξ αὐτῶν βλάβαι. — Πρώτη ἐκδρομὴ κατὰ τῆς ὑποκρισίας. — Μία ἀγγελία γαλλιστὶ πρὸς ἀγάθωσιν, μετάρρασιν, καὶ μελέτην μεταξὺ δύο προσώπων.

Forma e materia congiunte e purette.

Ἡ μορφή καὶ ἡ ὕλη ἡνωμένα καὶ καθαρά...

Paradiso, C. — X X I X στιχ. 22. (Δάντης).

Non ex vulgi opinione, sed ex sano iudicio.

Ὁχι ἢ ἐκ τοῦ χυδῆν γνώμη, ἀλλ' ἢ ἐκ τῆς ὀρθῆς κρίσεως.

Βάξων.

¹ Ἡ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Ἡ ὑγιεινὴ τῆς καλλονῆς (Igiene della bellezza) μελέτη εἶνε ἐκ τῶν καλλίστων ἔργων τοῦ διαπρεποῦς Ἰταλοῦ ἱατροῦ Paolo Mantegazza,

Οὐδεὶς τὸ πρῶτον βλέπων ἑαυτὸν εἰς τὸν καθρέπτην εὐχαριστεῖται ὅπως τὸν ἐπλασε Κύριος ὁ Θεός, ἀλλὰ θὰ ἐπεθύμει ἴσως νὰ ἦνε μελαγχρινώτερος ἢ ὠχρότερος· θὰ ἐπεθύμει νὰ σμικρύνῃ τὴν μύτην ὀλίγας γραμμὰς ἢ νὰ ῥάψῃ τὰ ἄκρα τῶν χειλέων καὶ νὰ σμικρύνῃ ὀλίγον τὸ στόμα. Δὲν ὁμιλῶ δὲ καὶ περὶ τῶν ὀδυνηρῶν ἐκείνων ἐντυπώσεων, τὰς ὁποίας προκαλεῖ ὁ καθρέπτης, ὅταν εἰδοποιῆ, ὅτι παρουσιάζεται μία ῥυτίς εἰς τὸ πρόσωπον, ὅτι τὸ δέρμα ἀποστερεῖται τῆς διαυγοῦς μαλακότητός του, καὶ ὅτι αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς γίνονται λευκαί· οὔτε ὑπενθυμίζω τοὺς ἄλλους ἐκείνους φοβεροὺς ἤχους τῆς σάλπιγγος, τοὺς ἀγγέλλοντας τὸν χρόνον παρερχόμενον καὶ ἀφαραπάζοντα καθ' ἡμέραν μίαν καλλονὴν καὶ ἐν ὄνειροπόλημα.

Καὶ τὸ λυπηρότερον εἰς τὰς περιστάσεις ταύτας εἶνε, ὅτι δυνάμεθα μὲν νὰ πράξωμεν πολλὰ, μάλιστα παρὰ πολλὰ διὰ νὰ χαλάσωμεν, διὰ νὰ καταστρέψωμεν, διὰ νὰ γείνωμεν ἄσχημοι, ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας εἶνε δυσκολώτατον νὰ γείνωμεν εὐμορφότεροι. Σκεφθῆτε ἐὰν εἶνε δυνατόν νὰ μετασχηματίσωμεν εἰς ἑλληνικὴν μίαν μύτην πεπλατυσμένην, ἢ νὰ ἐκτείνωμεν μίαν μύτην παρὰ πολὺ σιμῆν. Ἀφ' ἐτέρου δὲ διὰ μόνης τῆς συνηθείας τοῦ καθαρίζειν τὴν μύτην διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἀφαιρεῖται ἡ τελεία συμμετρία της, διὸ καὶ εἰς ἑκατὸν μῦτας εὐρίσκεται ἑνεγκήοντα ἐννεά, αἱ ὁποῖαι στρέφουσιν τὸ ἄκρον αὐτῶν πρὸς δεξιᾶ. Ἐπίσης τὸ λαμβάνειν ταμβάκον χονδρῦναι τὴν μύτην τὸ μεταβάλλειν τοὺς δακτύλους εἰς μανδύλιον διαστέλλει φρικωδῶς τοὺς ῥύθμους· τὸ γλύφειν τὰ χεῖλη μακρύνει καὶ παραμορφώνει αὐτά. Καὶ τοιουτοτρόπως πλείστας ὅσας παραμορφώσεις ἡμεῖς αὐτοὶ παρασκευάζομεν.

Ἐν τῶν ὠραιότερων πραγμάτων τοῦ κόσμου εἶνε αἱ σάρκες αἱ στιλπναί, αἱ ῥόδιναί, αἱ ἀναδίδουσαι τὴν ἀμύμητον ἐκείνην τῆς νεότητος εὐωδίαν. Καὶ ἐν πρόσωπον μέτριον ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῶν γραμμῶν δύναται νὰ ἐμπνεύσῃ συμπάθειαν, δύναται νὰ ἦνε ὠραῖον, ἐὰν στίλβῃ διὰ τοῦ ἐξαισίου ἐκείνου χρίσματος, τοῦ περιβάλλοντος δι' εὐώδους βαλαμάου τὸν παρθένον πάσης ἐπιψύσεως κερπὸν, τοῦ ἀκτινοβολούντος ἐπὶ τοῦ μόλις ἀνοιχθέντος ῥόδου, τοῦ ἀποπνεόντος ἀπὸ παντός ὄντος τοῦ ζωικοῦ καὶ τοῦ φυτικοῦ κόσμου, ἀρκεῖ νὰ ἦνε τοῦτο κάτοχον ὑγείας καὶ δυνάμεως.

Ὁλίγα ἔχει χρώματα τὸ χρωματιστικὸν πινά-

ὑγιεινολογίου δημόδους καὶ λογογράφου γλαφυροῦ, εἰς ὃν ἡ σύγχρονος ἰταλικὴ φιλολογία ὀφείλει πολλὰ ἔργα τόσοσιν χρησίμα ὅσων καὶ καλλιστῶν. Πρὸ πάντων ὁ Mantegazza διεκρίθη διὰ τῆς δημοσιεύσεως ὁλοκλήρου ἐγκυκλοπαιδικῆς σειρᾶς ἐν ἑξῆσι *καλενδαρίων* πραγματευομένων περὶ ἀπάντων τῶν ἀντικειμένων τῆς ὑγιεινῆς. Ἡ ὑγιεινὴ τῆς καλλονῆς γέμει παραγγελμάτων καταλλήλων εἰς πᾶσαν ἡλικίαν, ἐκτεθειμένων δὲ διὰ τρόπον ἐπαγωγῆς. Ἡ ἀνωτέρω μετάρρασις ἐγένετο ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ κειμένου ὅσων ἔνεστιν ἀκριβῆς.

κιον, ἐξ οὗ ἡ φύσις παραλαμβάνει τὰ χρώματα δι' ὧν ζωγραφίζει τὸ ἀγγελικὸν πρόσωπον τοῦ νηπίου, τὸ θεῖον πρόσωπον τῆς νέας γυναικός, τὸ χαλκοειδὲς πρόσωπον τοῦ εὐρώστου ἀνδρός. Ἀλλὰ διὰ τῶν χρωμάτων τούτων ἡ φύσις κατεργάζεται τὰς λαμπροτάτας εἰκόνας τῆς χάριτος, τῆς καλλονῆς, καὶ τῆς δυνάμεως. Καὶ τὰς χρώσεις ταύτας ἡ φύσις τὰς λαμβάνει ἀφ' ἐνὸς μόνου δένδρου, τοῦ τῆς ὑγείας. Ἡ ὑγεία δίδει εἰς τὸν νεανίαν τὸ λεπτῶς ἐστιγμένον ρόδινον ἐκείνο χρῶμα τοῦ ὀρίμου ροδακίνου. Ἡ ὑγεία δίδει εἰς τὴν γυναῖκα τὴν ἐξ ἀλαβάστρου καὶ ρόδων ἄφατον ἐκείνην αὐγὴν, ἣτις εἶνε δλόκληρος παράδεισος. Ἡ ὑγεία δίδει εἰς τὸν ἄνδρα τὰς ἀρρενωπὰς ἐκείνας χρώσεις τοῦ μαρμάρου καὶ τοῦ χαλκοῦ, ὑπὸ τὰς ὁποίας πάλαι τὸ πάθος καὶ σφιγξὴ ἢ δύναμις.

Ἴδου διατὶ ἡ ὑγιεινὴ εἶνε τὸ πρώτιστον κοσμητικὸν τῆς οἰκουμένης, καὶ ὁ γονιμώτατος δημιουργὸς τῆς καλλονῆς. Διὸ τὸ νὰ ἦνε τις ὑγιῆς σημαίνει, ὅτι διέτρεξεν ἤδη τὰ τρία τέταρτα τοῦ πρὸς τὴν καλλονὴν δρόμου.

Κοσμητικὰ ὀνομάζονται ὅλαι ἐκεῖναι αἱ οὐσίαι, αἱ προωρισμέναι νὰ διατηρῶσιν ἢ ν' αὐξάνωσιν τὴν καλλονὴν τοῦ σώματος. Πᾶς δὲ ἄνθρωπος γεννηθεὶς ὑπὸ τὸν ἥλιον ἔχει τὸ ἐνστικτον, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην τῆς καλλονῆς. Καὶ αὐτὸς ὁ ὀλιγώτερον μάταιος ἄνθρωπος διορθώνει τὴν κόμην του, ὅταν ὀμιλῇ ἐν κρυπτῷ πρὸς γυναῖκα ἢ δημογορῇ δημοσίως πρὸς τὸ ἀκρώμενον αὐτὸν πλῆθος. Καὶ αὐτὴ ἡ σεμνοτάτη τῶν γυναικῶν γλύφει τὰ χεῖλη της διὰ νὰ καταστήσῃ αὐτὰ κοράλλινα ὅταν αἰσθάνεται ὅτι πίπτει ἐπ' αὐτῆς βλέμμα θαυμασμοῦ, ἐπιθυμίας, ἢ ἔρωτος. Ταῦτα εἶνε τὰ ἀπλούστερα, τὰ ἀθωότερα τῶν κοσμητικῶν, τὰ ὁποῖα αὐτὴ ἡ φύσις διδάσκει εἰς τὸ πλάσμα της, ὅπως τοῦτο διαπλάττη ἑαυτὸ ὠραιότερον. Καὶ ποῖος εἶνε ὁ αὐστηρὸς ἐκεῖνος ἠθικολόγος, ὅστις θὰ τολμήσῃ νὰ ρίψῃ τὸν πρῶτον λίθον ἐναντίον νεάνιδος, ἣτις, οὐσα παρὰ πολὺ ὠχρὰ, ἤθελεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τρίβει ἐλαφρῶς τὰς παρειὰς της διὰ νὰ καταστήσῃ αὐτὰς ροδινωτέρας, ἢ ἐναντίον τοῦ νεανίου, ὅστις ἀβρῶς καὶ ἠδυπαθῶς ἤθελε περιποιεῖσθαι διὰ τῶν ἄκρων τῶν δακτύλων του τοὺς μύστακας του;

Τὸ ρόδινον χρῶμα εἶνε τὸ προνόμιον τῶν ὠραιότερων φυλῶν καὶ τῶν καλητέρων κράσεων. Ὅσοι δὲ στεροῦνται τῶν ρόδων τοῦ προσώπου πρὶν ἢ σημάνῃ τὸ σήμερον τῶν γηρατειῶν, ἐκείνοι μετὰ τῶν ρόδων ἐκείνων ἀποστεροῦνται καὶ ὑγείας. Ὅταν δ' ἐπανέλθῃ αὕτη, μετ' αὐτῆς ἐπανέρχονται καὶ τὰ ρόδα. Ἡ ψυχρολογία, ἡ τακτικὴ ἐργασία, ὁ ἐγκρατὴς βίος, εἶνε οἱ καλῆτεροι φύλακες τῶν φωτεινῶν ἀκτίνων, αἵτινες χρυσαίξουσιν τὸ πρόσωπον τῆς νεότητος.

Ὁχρότης οὔτε νεκρώδης, οὔτε κιτρινωπὴ, ὠχρότης συνοδεύουσα δέρμα θερμὸν καὶ στίλβον, δύναται νὰ ἦνε ἐν ἀρμονίᾳ μετὰ τῆς τελειότερας καλλονῆς. Διὸ ἡ ὠχρὰ Ἀνδαλουσία δὲν κύπτει βεβαίως τὴν κεφαλὴν, οὔτε παραδίδει τὰ ὄπλα πρὸ τῆς Ἀγγλίδος τῆς ὁμοίας πρὸς πέταλλον ἀνθούσης ροδακινέας.

Τὸ εἶπε καὶ ὁ De Monterif:

Si de jeunesse on doit attendre
Beau coloris,
Pâleur qui marque une âme tendre
A bien son prix.

« Ἐὰν ἀπὸ τῆς νεότητος πρέπει νὰ περιμενεύωμεν ὠραῖον χρῶμα, ἔχει ὅμως τὴν ἀξίαν της καὶ ἡ ὠχρότης ἢ ἐκδηλοῦσα ψυχὴν τρυφερὰν.»

Αἱ ὑπὲρ τὸ δέον ἐρυθροπρόσωποι νεανίδες, αἱ ὁμοιάζουσαι περισσότερον τὰ μῆλα ἢ τὰ ρόδακινα, βλασφημοῦσιν ἐν τῷ κρυπτῷ τὴν γενναίαν φύσιν, πίνουσαι δὲ ὄξος καὶ χρωμέναι ἐπινοημάτων ὀλιγώτερον ἀθῶων, προσπαθοῦσι νὰ γείνωσιν ὠχραί. Αἱ δυστυχεῖς! Καταστρέφουσι τὴν ὑγείαν των, ἀποκτῶσι τὴν ὠχρότητα τῆς ἀρρωστίας, παραμορφῶνουσιν τὴν φύσιν, ἀλλὰ δὲν τὴν βελτιώνουσιν. Ἀποβάλλουσι τὰ ρόδα τῆς ἡοῦς, χωρὶς ν' ἀποκτῶσι τὴν ὑγιᾶ καὶ εὐρωστον ὠχρότητα τῆς ὠραίας Ἀνδαλουσίας.

Τὸ δέρμα ρυπαίνεται, ὅπως πᾶν ἄλλο πρᾶγμα τοῦ ἀκαθάρτου καὶ κεκοιναμένου τούτου πλανήτου, καὶ πολλάκις διὰ νὰ καθαρισθῇ δὲν ἀρκεῖ τὸ καθαρὸν ὕδωρ, καὶ ἀπαιτεῖται καὶ ἡ χρῆσις τοῦ σάπωνος, τοῦ ἀπλουστάτου τούτου τῶν κοσμητικῶν. Ἄλλ' ὁ σάπων χρησιμεύει διὰ τὰς χεῖρας, διὰ τοὺς πόδας, διὰ τὸ σῶμα ἐν γένει, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προσώπου πρέπει νὰ γίνεται ὅσον ἐνεστι σπανιωτέρα χρῆσις αὐτοῦ. Τινὲς πλύνονται μετὰ ζέσεως, τρίβονται, ἐπανατρίβονται, καὶ πάλιν τρίβονται, ὡς ἐὰν ἦσαν μαγειρικὰ σκευῆ ἢ ἀγγεῖα, καὶ σπογγίζοντες τὸ δέρμα, ἀφαιροῦσιν ὄχι μόνον τὴν ἀκαθαρσίαν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπιδερμίδα, καὶ αὐτὸ ἔτι τὸ ἐκ φωτεινοῦ λίπους ὠραῖον καὶ λεπτὸν ἐκείνο ἐπίχρισμα, τὸ ὁποῖον ἡ πρόνοια εὐλαβῶς ἐπεκτείνει ἐφ' ὅλης τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἡμετέρου σώματος.

Ἴδου διατὶ οἱ Ῥωμαῖοι, οἱ ὁποῖοι τόσον ἡγάπων τὰ θερμὰ λουτρά, ἠλείφοντο ὅλον τὸ σῶμα ἀφοῦ προηγουμένως ἐκαθαρίζοντο, ἢ ὑπὲρ τὸ δέον ἐκαθαρίζοντο. Ἴδου διατὶ συμβουλευόμεν τὰς Κυρίας ἐκείνας, τὰς ἐχούσας τὸ δέρμα πολὺ ξηρὸν ἢ συνειθιζούσας νὰ πλύνωσι διὰ σάπωνος τὸ πρόσωπον, τὸν λαιμὸν καὶ τοὺς ὤμους ἀκόμη, ν' ἀλείφονται διὰ τοῦ cold-cream (cold-cream), διὰ τῆς δροσερᾶς ἐκείνης ἀλοιφῆς, τὴν ὁποίαν αὐταὶ καλῶς γνωρίζουσι, καὶ ἣτις εἶνε μία τῶν ἀθωότερων ἀπολαύσεων τῶν καλαισθητικῶν αὐτῶν μυστηρίων.

Εἰς τὸ ἐμπόριον εὐρίσκονται πολλὰ εἶδη κολδ-κρήμῃ δηλητηριώδη, διὸ εἶνε πρότιμότερον νὰ παραγγέλωμεν τὴν παρασκευὴν τῆς ἀλοιφῆς ταύτης, διὰ τῆς μιᾶς ἢ διὰ τῆς ἄλλης ἐκ τῶν κατωτέρω συνταγῶν:

Λίπος κήτους (spermaceti)	Γραμμ.:	20
Ἄμυδαλέλαιον.....	"	30
Βορακικὸν κάλι.....	"	3
—		
Ἄμυδαλέλαιον γλυκύ.....	Πηκμμ.:	300
Λίπος κήτους.....	"	40
Παραφίνη.....	"	30
Λευκὸς κήρος.....	"	30
Ῥοδόκερον.....	"	100
Βάμμα Βενζόης.....	"	4

Τὸ κολδ-κρήμῃ εἶνε ἐπίσης χρησιμώτατον, ὅπως δι' αὐτοῦ ἀλείφωμεν τὸ πρόσωπον πρὶν ἢ τὸ ἐκθέτωμεν εἰς τὸ ψῦχος, ἰδίως εἰς τὰ πολὺ ξηρὰ κλίματα, διατηρεῖ δὲ τὸ δέγμα πάντοτε μαλακὸν καὶ στιλπνόν, καὶ ἀναβάλλει τὴν ἐμφάνισιν τῶν ρυτίδων.

Οἱ σάπωνες παρασκευάζονται διὰ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν λιπαρῶν οὐσιῶν μετὰ τοῦ νάτρου καὶ μετὰ τῆς ποτάσης. Γίνονται δὲ σκληροὶ ἐὰν παρεσκευάσθησαν διὰ νάτρου, καὶ μαλακοὶ ἐὰν παρεσκευάσθησαν διὰ ποτάσης. Ὁ κοινὸς σάπων, τὸν ὁποῖον ὄλαι μεταχειρίζομεθα, παρασκευάζεται διὰ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ἐξ ἑλαιοδένδρου ἢ ἐκ φοινικὸς ἐλαίου μετὰ τοῦ νάτρου. Ὁ ἐπιδικώμενος σκοπὸς διὰ τοῦ οὗτω παρασκευαζομένου σάπωνος εἶνε νὰ καθαρῖζῃ τὸ δέγμα ἀπὸ οὐσιῶν λιπαρῶν καὶ ἀπὸ σωμάτων ξένων, τὰ ὁποῖα τὸ ρυπαίνουσι, νὰ τὸ διατηρῇ εὐκαμπτον καὶ ἄβρον καὶ νὰ μαλακῆν τὰς τρίχας, τὰς ὁποίας τὸ ξυράφιον μέλλῃ νὰ κόψῃ.

Οἱ σάπωνες τῆς πολυτελείας, παρασκευαζόμενοι εὐώδεις διὰ τῆς ἐνώσεως διαφόρων εὐδωμων οὐσιῶν μετὰ τῆς γλοιώδους οὐσίας τοῦ κόμμιου ἢ τῶν σπόρων τῶν κυδωνίων, ἢ μετὰ τῶν ἀμυγδαλῶν, ἢ μετὰ τοῦ μυελοῦ τῶν ὀστέων τοῦ βοῦς, δὲν ἔχουσι κανὲν μειονέκτημα, τὸ ὁποῖον νὰ δύναται νὰ καταδικασθῇ ὑπὸ τῆς ὑγιεινῆς. Ἄλλ' ἢ δημοσία εὐπιστία πληρώνει ἀκριβῶς φανταστικὰ πλεονεκτήματα, ὥσει ὑπῆρχον ταῦτα πραγματικῶς εἰς τοὺς σάπωνας τούτους.

Ἐπρεπε νὰ ἦνε ἀπολύτως ἀπηγορευμέναι αἱ ἀγγελίαι περὶ σαπῶνων, ὡς περιεχόντων οὐσίας τῶν ὁποίων στεροῦνται. Οὕτως οἱ σάπωνες οἱ ὀνομαζόμενοι ἐκ θρίδακος, ἐκ χυμοῦ τοῦ θρίδακος, ἢ λατινιστὶ lactucarium, δὲν περιέχουσιν οὔτε σταγόνα ἐκ τοῦ γόρτου τούτου, καίτοι ἀναγγέλλονται ὡς ἐγκριθέντες ὑπὸ Ἀκαδημιῶν ἢ Ἱατρικῶν Σχολῶν. Μάθετε δέ, ὅτι οἱ πράσινοι ἐκεῖνοι σάπωνες εἶνε ὄλοι κεχρωματισμένοι δι' ἐπιβλαβοῦς τίνος ὀξειδίου καὶ εἶνε ἐπιβλαβεῖς εἰς τὴν ὑγείαν. Σχεδὸν δὲ εἰς ὅλους τοὺς ἐρυθροὺς ἢ ροδινοὺς σάπωνας ἐνυπάρχει διττοθειοῦχος ὑδράργυρος.

Ὁ πτωχὸς πάλιν ἐμπαίζεται δι' ἄλλων τρό-

πων, καὶ οἱ μαλακοὶ ἐκεῖνοι σάπωνες, οἱ ῥοδόφαοι ἢ πράσινοι, τοὺς ὁποίους οὗτος ἀγοράζει εὐθηνούς, περιέχουσιν εἰς τριακόντα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν οὐσίας ἀδιαλύτους, ὡς τὴν κιμωλίαν ἢ τὸν γύψον, καὶ τινες μάλιστα εἶνε τόσον κεκορεσμένοι ὀργανικῶν οὐσιῶν, ὥστε μολύνουσι τὸ ὕδωρ ἐντὸς τοῦ ὁποίου διαλύονται.

Πρὸς Θεοῦ, μὴ ἀπατάσθε τοῦλάχιστον προκειμένου περὶ σάπωνος, ὅστις προῦρίσται νὰ σᾶς ἀποπλύνῃ ἀπὸ ἄλλας ἀπάτας μεγάλας καὶ μικράς, αἱ ὁποῖαι σᾶς ρυπαίνουσι ἐξωθεν καὶ ἔσωθεν εἰς αὐτὴν τὴν νεωτέραν κοινωνίαν μας, ἥτις ἐνίοτε μοὶ φαίνεται μία ἐπισημοτάτη καὶ ἀναιδέστατη φεναχία.

Ἡ εὐκαμπία καὶ ἡ ἄβρότης τοῦ δέρματος εἶνε πλεονεκτήματα, τὰ ὁποῖα τὸ μὲν ἀσθενὲς φύλον πολὺ ἐπιμελεῖται, τὸ δὲ ἰσχυρὸν φύλον πολὺ ἐκτιμᾷ. Ἄλλ' ἡ ὑγιεινὴ δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἐπιμέλειαν ταύτην ἢ μόνον μέχρι τινὸς βαθμοῦ, πέραν τοῦ ὁποίου τὸ δέγμα ἄρχεται γινόμενον λίαν εὐαίσθητον, λίαν εὐπρόσβλητον, καὶ λίαν διατεθειμένον νὰ ὑποφέρῃ ὑπὸ τῆς παραμικροτέρας αἰτίας.

Τὰ συχνὰ χλιαρὰ λουτρά καθιστῶσι στιλπνὸν καὶ ἄβρον τὸ δέγμα, καὶ μάλιστα τὰ πιτυροῦχα. Τὰ ἀμύδαλα, διάφορα ὄσπρια, καὶ ἄλλα ἀμυλώδη, εἶνε καὶ ταῦτα ἀξιόλογα μέσα πρὸς πλύσιν τῶν χειρῶν, τοῦ προσώπου, καὶ ὄλου ἐν γένει τοῦ σώματος. Ἐπίσης ἄριστον κοσμητικὸν τοῦ δέρματος εἶνε ὁ ὄριμος σικυῦς. Ἐγνώρισα γραῖαν ζήσασαν ὀγδοήκοντα καὶ ἑπτὰ ἔτη, διατηρήσασαν δὲ μέχρι τελευταίας πνοῆς πρόσωπον λευκὸν καὶ ῥοδινον, ἥτις ἐλουέτο πάντοτε δι' ὕδατος ἀπεσταγμένου ἀπὸ τῶν χαμαικεράσων. Ἡ συνήθεια αὕτη ὁμως ὑπενθυμίζει ὀπισθοῦν τὸν Λουδοβικὸν 15ον καὶ τὸ χαρέμιον.

Τὸ παρθερικὸν γάλα ἢ τὸ ὕδωρ τοῦ σεραγιῶν εἶνε ἐκ τῶν ὀλιγώτερον εἰς τὴν ὑγείαν ἐπιβλαβῶν κοσμητικῶν, διότι παρασκευάζεται μετὰ ῥοδόκερου καὶ βάμματος βενζόης, ἀλλὰ προϊόντος τοῦ χρόνου καλύπτει τὸ δέγμα δι' ἐπιχρίσματος ῥητινώδους, παρεμποδίζοντος τὰς φυσιολογικὰς λειτουργίας τῆς διαπνοῆς καὶ τῆς ἀπορροφῆσεως. Πόσοι ἀλαθάστρινοι ὦμοι λάμποντες εἰς τὰ θεαρεῖα τῶν θεάτρων εἶνε ὦμοι βενζόιοι!

Τὸ ἀρωματικὸν ὄξος περιέχει καὶ αὐτὸ βενζόην, καὶ ἔχει ἐπομένως τὰ αὐτὰ μειονεκτήματα, τὰ ὁποῖα ἔχει καὶ τὸ παρθερικὸν γάλα. Χρησιμεῖ δὲ προστιθέμενον εἰς τὸ ὕδωρ εἰς ποσότητα ὀλίγων σταγόνων, ὅπως μετριάξῃ τοὺς υπερβολικοὺς ἰδρωτας τοῦ θέρους, ὅπως ἐνδυναμῶν τὸ παρὰ πολὺ ἐξησθηνημένον καὶ χαλαρωμένον δέγμα, καὶ ὅπως ἐλαττώῃ τὴν τάσιν νὰ μαυρίζωμεν, ὅτε ἐκτιθέμεθα εἰς τὸν φλόγοντα ἥλιον.

Τὸ ἀρωματικὸν ὄξος ἔχει καὶ ἄλλας ιδιότη-
τας πολὺ τῶν ἀνωτέρω σπουδαιοτέρας.

Ἄς ἀποδεχώμεθα τὸν κόσμον ὅποιος εἶνε, βελ-

τιούντες αὐτὸν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀλλ' ἀσφαλῶς. Μεταχειριζόμενοι τὴν ὀρθοπεδικὴν μέθοδον, ἄς μὴ φθάσωμεν μέχρι τῶν βασανιστηρίων, καὶ ἄς ἐνθυμώμεθα τοὺς ὠραίους λόγους τοῦ μεγάλου φιλοσόφου Cabanis εἰπόντος, ὅτι ἡ ἱατρικὴ καὶ ἡ ἠθικὴ στηρίζονται ἐφ' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ βάθρου, τὸ ὁποῖον εἶνε ἡ γνῶσις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

(*Ἐπεται συνέχεια).

ΕΓΘΥΒΟΛΙΑ ΣΚΟΠΕΥΤΩΝ

Ὁ διάσημος φυσιολόγος Audubon διηγεῖται ὅτι ὑπῆρξεν αὐτόπτης ἐν Κεντούκκῃ τῆς Ἀμερικῆς τοιούτων ἀσκήσεων σκοποβολῆς:

Εἰς πεντήκοντα βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν σκοπευτῶν τίθεται ἰσχυρὰ σανίς, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας εὐρίσκεται ἐμπεπηγμένον καρφίον μετρίου ὄγκου· ἡ σφαῖρα τοῦ σκοπευομένου ὀφείλει νὰ τὸ ἐμπήξῃ ὁλόκληρον εἰς τὴν σανίδα. Καὶ πᾶσαι μὲν σχεδὸν αἱ σφαῖραι ἐγγίζουσι τὴν κεφαλὴν τοῦ καρφίου, ἀλλ' αἱ μὲν εὐρίσκουσαι αὐτὴν εἰς τὰ ἄκρα, λυγίζουσι μόνον αὐτό, αἱ δέ, προερχόμεναι ἀπὸ σκοπευτῶν, οἵτινες ἐξακοντίζουσι τὰς σφαῖρας των μετὰ θαυμαστῆς ἀκριβείας εἰς τὸ κέντρον τῆς κορυφῆς τοῦ καρφίου, τὸ ἐμπήγουσιν ὅλον ἐντὸς τῆς σανίδος.

Κατὰ τὴν πρώτην δοκιμασίαν, πάντες οἱ ἀστοχήσαντες τοῦ σκοποῦ ἀποσύρονται τοῦ ἀγῶνος. Κατὰ τὴν δευτέραν δοκιμασίαν ἀποσύρονται ὅσοι δὲν κατώρθωσαν ἢ νὰ κάμψωσι μόνον τὸν σκοπὸν, καὶ ὁ ἀγὼν ἐξακολουθεῖ μεταξύ ἐκείνων, οἵτινες ἐνέπηξαν τὸ καρφίον. Ὁ νικητὴς χαιρετίζεται δι' ἐπευφημιῶν.

Τὴν ἑσπέραν οἱ Κεντούκκιοι διασκεδάζουσι «σβύνοντες τὸν λύχρον.» Τοποθετεῖται δηλονότι ἐπὶ τραπέζης λυχνία 60 ἢ 70 βήματα μακρὰν τῶν σκοπευτῶν. Ἀνθρωπὸς τις κἀθηται τοσοῦτω πλησίον αὐτῆς, ὥστε νὰ τὴν ἀνάπτῃ εὐθὺς ἅμα ἤθελε σθεσθῇ ὑπὸ τῆς σφαίρας τινὸς τῶν σκοπευτῶν. Τοιαύτη δ' εἶνε ἡ πίστις αὐτοῦ εἰς τὴν εὐστοχίαν των, ὥστε αἱ σφαῖραι διέρχονται 30—40 ἑκατοστόμετρα μακρὰν αὐτοῦ, χωρὶς τὸ παράπαν νὰ ταραχθῇ. Οἱ σκοπευταὶ κτυπῶσιν εἰς τὴν θρυαλλίδα ἢ σβύνουσι τὴν φλόγα. Οἱ ἀδέξιοι, οἵτινες ἀποτυγχάνουσι τοῦ σκοποῦ ἢ θραύουσι τὴν λυχνίαν, ἐξεγείρουσι τοὺς χλευασμοὺς τῶν συντρόφων των.

Ἴδου καὶ ἄλλη ἀσκήσις τοιούτου εἶδους: Κόπτοντες τεμάχιον φλοιοῦ τὸ προσκολλῶσιν ἐπὶ τοῦ κορμοῦ ἑνὸς δένδρου, ὥστε νὰ σχηματίζεται λευκὸν τι σημεῖον. Ἡ σφαῖρα τοῦ πρώτου σκοπευτοῦ τὸ διαπερᾷ εἰς τὸ μέσον, ὀνομάζουσι δὲ τὴν οὕτως ἀνοιγείσασιν ὀπήν· μάτι τοῦ βουβάλου. Πάντες οἱ λοιποὶ σκοπευταὶ βάλλουσι κατὰ

σειρὰν εἰς τὴν ὀπήν, καὶ μετὰ δέκα ἢ δώδεκα τοῦλάχιστον βολὰς ἢ ὑπὸ τῆς πρώτης σφαίρας ἀνοιγθεῖσα ὀπή μεταβάλλεται ἢ αὐξάνει.

Μεξικανὸς τις σκοπευτὴς ἐξετέλεσε, συνεπιεῖα στοιχήματος, τὸ ἀκόλουθον θαυμάσιον δεῖγμα σκοπευτικῆς δεξιότητος:

Τεθεὶς εἰς 50 βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τινος καλύβης, ἀπέναντι τῆς θύρας αὐτῆς, ὤφειλε νὰ ἐπιτύχῃ διὰ τῆς σφαίρας του ὠρισμένον ἀριθμὸν πορτοκαλίων, τὰ ὁποῖα θὰ ἐρίπτοντο διὰ τοῦ ἀνοιγματος τῆς θύρας ταύτης. Εἰς ἀνθρώπος ἐντὸς τῆς καλύβης ἐκράτει κἀνίστρον περιέχον πορτοκάλια, ἕτερος ἐξώθεν ἔδιδε τὸ σημεῖον, προφέρων βραδέως ἐν, δύο, τρία, τὸ πορτοκάλιον ριπτόμενον διήρχετο τὸ ἀνοιγμα, ἀλλὰ τρίς, μετὰξὺ πέντε, ἐπιπτεν εἰς θρύμματα, καταφθάνομενον ὑπὸ τῆς σφαίρας.

M*

ΠΟΝΗΡΙΑ ΚΥΝΟΣ

Τὰ ἐξῆς ἀποστέλλει πρὸς τὴν «Ἐπισημονικὴν Ἐπιθεώρησιν ὁ κ. Fontaine, καθηγητὴς τοῦ γυμνασίου τῶν Βερσαλλίων, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ ἐν ταῖς στήλαις αὐτῆς ἀνακινουμένου ἔτι περιέρχου ζητήματος περὶ τῆς νοσημοσύνης τῶν ζώων.

«Ταξιδεύων ἐσχάτως ἐν Σκωττίᾳ, ἐπισκέφθην τὴν πόλιν Inverness. Διατρέχων αὐτὴν μετὰ περιεργίας, παρετήρησα, ἐν ᾧ ἑκαμπτον ὁδόν τινα, ὠραῖον κύνα, ἀκολουθοῦντα τὰ βήματα μου κατ' ἀρχὰς δὲν ἀπέδωκα οὐδεμίαν σπουδαιότητα εἰς τὸ πρᾶγμα, συνειθισμένος εἰς τὴν εὐκολοὺν οἰκειότητα τῶν σκωττικῶν κυνῶν. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐκεντήθη ἡ προσοχή μου ὑπὸ τῆς ἐπιμονῆς μεθ' ἧς ὁ κύων, βαδίζων παρ' ἐμοὶ ἠκολούθει ἐπισταμένως πάντας τρυς ἐλιγμούς μου, ὑψὼν πρὸς με τὴν εὐμορφὸν κεφαλὴν μὲ τὰ μακρὰ καὶ μεταξωδῆ ὦτα, καὶ τὸ τοσοῦτον ὀξύ βλέμμα. Παρατηρήσας δὲ κρεμαμένην εἰς τὸν λαιμὸν του μικρὰν πυξίδα, ἠσφαλισμένην διὰ κλειθροῦ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνεγινώσκετο ἐπιγραφὴ παρορμῶσα εἰς ἐλεημοσύνην πρὸς ὄφελος τῶν σχολῶν τῶν ἀπόρων, ἐνόησα ὅτι εἶχα νὰ κάμω μὲ κύνα ἐπαιτούντα. Τὸ ἀγγλίνου ζῶον, βλέπον τὴν ὀδοπορικὴν ἐνδυμασίαν μου, εἶχεν ὀσφρανθῇ ξένον· ἡ παροχὴ τοῦ ὀβολοῦ ἦτο βεβαία· δὲν ἔμενεν ἢ νὰ μὲ παρακολουθήσῃ καὶ νὰ κατορθώσῃ νὰ ἴδω τὴν πυξίδα μὲ τὴν ἐπιγραφὴν της.

Τὸ σχέδιόν του ἐπέτυχεν, ἐξέβαλα ἐν νόμισμα καὶ ἠτοιμάσθην νὰ τὸ ρίψω ἐντὸς τῆς πυξίδος· ἀλλὰ παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ὁ κύων ἀνθίσταται ταπεινῶν τὴν κεφαλὴν· ἔπειτα μετ' ἀξιοπαρατηρήτου γοργότητος ἀρπάζει τὸ νόμισμά μου, καὶ κρατῶν αὐτὸ εἰς τοὺς ὀδόντας,